

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Hornáka a soudců JUDr. Jana Pavlíčka a JUDr. Zoji Dvořákové ve věci žalobce: **HARVARD CAPITAL and CONSULTING, a.s., v likvidaci**, se sídlem Praha 4, Ohradní 65, IČ 00676900, zast. Mgr. Martinem Štuksou, advokátem, se sídlem Praha 4, Kaplická 1037/12, proti žalovanému: **Harvardský průmyslový holding, a.s., v likvidaci**, se sídlem Praha 4, Ohradní 65, IČ 44269595, zast. JUDr. Tomášem Chlostem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zámecké 7, **o zdržení se zásahů do vlastnického práva**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. října 2014, č.j. 23 C 639/2013-65,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **s e p o t v r z u j e .**
- II. Žalobce **j e p o v i n e n** zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení částku 6.776,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Chlosta, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce vůči žalovanému domáhal uložení povinnosti zdržet se zásahů do vlastnického práva žalobce k pohledávce žalobce za Československou obchodní bankou, a.s., ze smlouvy o účtu ČSOB,

termínovaný vklad s individuální úrokovou sazbou ze dne 21.3.2003, kterou má žalobce jako majitel účtu č. 183336526/0300 ve výši 100.364.209,10 Kč, a to uplatňováním vlastnického práva na peněžní prostředky zajištěné na základě usnesení Policie ČR, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, ČTS: OKFK-123/8-2003-1 ze dne 28.7.2003 a ponechané v zajištění usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28.2.2013 sp.zn. 46 T 17/2006 (výrok I.), a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 10.164,- Kč za určených podmínek splatnosti.

Žalobce se domáhal uložení výše uvedené povinnosti s tvrzením, že je majitelem bankovního účtu se zůstatkem (ke dni 31.2.2013) ve výši 10.364.209,10 Kč, rozhodnutím Policie a následně soudu v rámci trestního řízení vedeného proti Ing. B. Vostrému, Ing. Z. Voráčkovi a Ing. T. Ševčíkovi došlo k omezení dospizic s uvedenou pohledávkou dle § 79a trestního řádu s odůvodněním, že svůj nárok na na vydání uvedených prostředků uplatnil žalovaný, který v rámci uvedeného trestního řízení vystupoval jako poškozený a byl mu přiznán nárok na náhradu škody proti Ing. B. Vostrému ve výši necelých osmi miliard korun. Žalovaný svůj nárok na vydání uvedených peněžních prostředků uplatnil v roce 2012, ačkoliv trestná činnost odsouzených se odehrávala v letech 1995 a 1996. Přiznání práva na náhradu škody žalovanému jako poškozenému nemůže založit jeho právo na vydání dotyčných peněžních prostředků žalobce na jeho bankovním účtu, když žalobce k žalovanému není v žádném vztahu a nelze dovodit ani jeho právo k předmětným peněžním prostředkům. K vydání věci poškozenému může dojít pouze v případě, kdy právo k takové věci svědčí poškozenému, nikoliv však za účelem náhrady škody. Žalobce se neúspěšně pokusil přimět žalovaného, aby svůj nárok k zajištěným peněžním prostředkům uplatnil, k čemuž mu byla Městským soudem v Praze poskytnuta lhůta tří let. Podle žalobce tak žalovaný neoprávněně zasahuje do vlastnického práva žalobce tím, že uplatňuje údajný nárok na vydání peněžních prostředků, v důsledku čehož vznikla dle názoru Městského soudu v Praze pochybnost o vlastnictví k věci a vzhledem k této pochybnosti tyto prostředky nebyly žalobci vydány. Účinky tohoto zásahu žalovaného do vlastnického práva žalobce trvají, neboť peněžní prostředky byly ponechány (dalším vydaným rozhodnutím soudů v rámci uvedeného trestního řízení) v zajištění. Žalovaný krom uvedeného učinil pokus směřující k nezákonnému postižení uvedené pohledávky žalobce exekucí vedenou vůči povinnému B. Vostrému, kdy soudní exekutor v rámci exekuce vedené na majetek povinného vydal exekuční příkaz k postižení postižení pohledávky žalobce. Žalobce podal excindační žalobu, kterou však po zrušení exekučního příkazu vzal zpět.

Žalovaný se žalobě bránil s tvrzením, že žádným způsobem do vlastnického práva k pohledávce nezasahuje. Jeho postup v rámci trestního řízení nelze považovat za takový zásah, jestliže podnět k zajištění uvedených prostředků podalo i Vrchní státní zastupitelství, které dovodilo, že finanční prostředky jsou výnosem z trestné činnosti, přičemž o jejich ponechání v zajištění rozhodl soud a žalovaný byl upozorněn, aby svůj nárok k nim uplatnil ve lhůtě tří let. Žalovaný se tudíž žádného neoprávněného zásahu svým jednáním nedopustil, když uplatněním nároku na jejich vydání v intencích pravomocného rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení se o takový neoprávněný zásah jednat nemůže. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že v rámci trestního řízení vedeného proti Viktoru Koženému a Borisi Vostrému bylo rozhodnuto o zajištění (dotyčných) finančních prostředků nacházejících se na účtu žalobce, nárok na tyto finanční prostředky činí i žalovaný, proto byly finanční prostředky ponechány v zajištění a žalovanému bylo uloženo, aby ve lhůtě tří let svůj nárok uplatnil v občanskoprávním řízení. Uvedená lhůta doposud neuplynula a žalovaný svůj nárok uvedeným způsobem dosud neuplatnil. V mezidobí byl ve vztahu k předmětným prostředkům vydán exekuční příkaz, který však byl následně zrušen. Po právní stránce soud I.

stupně posoudil nárok žalobce podle § 126 obč. zák. ve spojení s § 3028 odst. 2 o.z. Dovodil, že i věřitel pohledávky se může prostřednictvím úpravy § 126 obč. zák. domáhat ochrany proti zásahu do jeho práva k pohledávce vůči třetím osobám. Jednání žalovaného vyhodnotil jako výkon jejích procesních práv v rámci trestního a exekučního řízení, v čemž dle soudu I. stupně zásadně nelze spatřovat neoprávněný zásah do práv jiného. O neoprávněném zásahu do vlastnického práva žalobce by bylo namíste uvažovat pouze ve výjimečných situacích, kdy by k výkonu práva založeného zákonem docházelo z jiných důvodů, kdy hlavní nebo alespoň převažující motivací by byl úmysl poškodit či znevýhodnit jinou osobu (tzv. šikanozní výkon práva), případně kdy by bylo zřejmé, že výkon práva vede k nepřijatelným důsledkům projevujícím se ve vztahu mezi účastníky a v postavení některého z nich navenek. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalovaný má v úmyslu předmětné peněžní prostředky získat jako náhradu škody způsobené odsouzenými Viktorem Koženým a Borisem Vostrým, když má za to, že tyto prostředky jsou výnosem z trestné činnosti. Právě z tohoto důvodu žalovaný využil zákonných prostředků v rámci trestního řízení a exekučního řízení, které mu právní řád poskytuje. V takovém výkonu procesních práv nelze spatřovat šikanozní výkon práva, neboť motivací žalovaného bezpochyby nebylo poškození žalobce, ale dosažení legitimního hospodářského cíle, ke kterému jsou předmětné procesní instituty určeny. Při uvedeném závěru soud I. stupně vyzval žalobce, aby doplnil svá tvrzení a označil důkazy ohledně skutečnosti, že žalovaný do jeho práv zasahuje neoprávněně, žalobce nic dalšího o tom, že by trval jakýkoliv zásah žalovaného do vlastnického práva žalobce, neuvedl, a proto žalobu zamítl. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že tyto přiznal v řízení úspěšnému žalovanému, jejich výši určil podle advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Proti rozsudku podal žalobce včas odvolání. Zopakoval svoji předchozí argumentaci s tím, že se závěry soudu I. stupně nesouhlasí. Považuje za sporné závěry rozhodnutí Městského soudu v Praze v trestní věci včetně toho, že není zřejmé, proč byla žalovanému poskytnuta právě tříletá lhůta. S poukazem na zjištěné skutečnosti zdůraznil, že žalovaný svým jednáním do jeho práv ke zmíněné pohledávce neoprávněně zasahuje, účelem této žaloby je vyřešit mezi účastníky najisto otázku vlastnického práva k zajištěným peněžním prostředkům tak, aby orgány činné v trestním řízení měly podklad pro své rozhodnutí. Navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl.

K odvolání se písemně vyjádřil žalobce, který vyvracel odvolací argumentaci žalovaného a odkázal na správnost napadeného rozsudku.

Odvolací soud z podnětu odvolání přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany jeho práva k uvedené pohledávce vůči žalovanému za situace, kdy žalobce je majitelem účtu, na kterém se nacházejí peněžní prostředky (ve výši 100.364.209,10 Kč), přičemž žalovaný v rámci trestního řízení k těmto prostředkům uplatnil své právo. Skutečnost, že žalobce uplatnil své právo k těmto prostředkům, sama o sobě žalobce v nakládání s nimi nijak neomezuje. To, co žalobce omezuje v jeho právu k nim je fakt, že dotyčné peněžní prostředky jsou v režimu zajištění ve smyslu § 79a trestního řádu, o čemž rozhodly orgány činné v trestním řízení (naposledy rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 4.4.2013), přičemž žalovaného vyzvaly, aby své právo k nim případně uplatnil v určené lhůtě. Z uvedeného vyplývá, že v možnosti nakládat s těmito finančními prostředky žalobci primárně nebrání žalovaný, ale brání mu v tom rozhodnutí soudu vydané v trestní věci, přičemž platí, že soudu v projednávané věci nepřísluší přezkoumávat důvody, jež k ponechání peněžních prostředků v zajištění vedly, a soud

v projednávané věci rovněž nemůže svým rozhodnutím nahradit či měnit rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. To stejné se týká i posouzení důvodů pro ponechání v zajištění. Soud I. stupně správně uvedl, že žalovanému, který v rámci dotyčného trestního řízení vystupuje jako poškozený, nelze upřít možnost uplatnit své právo na tyto prostředky, a jestliže tedy orgány činné v trestním řízení v rámci vyhodnocení zákonných podmínek uvedených v § 79a trestního řádu dospěly k závěru, že ke zrušení zajištění nejsou důvody, neboť nebylo zjištěno, že by tyto prostředky nebyly či nejsou určeny ke spáchání trestného činu nebo že nebyly k jeho spáchání užity, ani že nejsou výnosem z trestné činnosti, pak soud v rámci občanského soudního řízení (tedy v projednávané věci) nemá pravomoc uvedené závěry orgánů činných v trestním řízení nebo jimi vydaná rozhodnutí přezkoumávat. Jde-li o vydaný příkaz soudního exekutora, k tomu lze obdobně uvést, že je výlučně na soudním exekutorovi (nikoliv tedy na samotném oprávněném), jaký postup v rámci nařízené exekuce k vymožení pohledávky zvolí. Soud I. stupně tudíž ve vztahu k výše uvedenému správně uzavřel, že jen sama skutečnost, že žalovaný v rámci exekučního řízení vedeného vůči jeho dlužníkovi, nebo jako poškozený v rámci trestního řízení, uplatňuje k tomu platným právem určené prostředky za účelem ochrany jeho práv, nelze spatřovat šikanózní výkon práva nebo neoprávněný zásah do práv žalobce. Právo žalobce k dotyčným peněžním prostředkům je omezeno nikoliv bezprostředně v důsledku jednání samotného žalovaného, ale v důsledku vykonateleného rozhodnutí soudů v rámci trestního řízení.

Odvolací soud proto napadený rozsudek včetně správného výroku o nákladech řízení jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

V odvolacím řízení byl žalobce rovněž plně úspěšný, proto má podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. vůči žalovanému právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Tyto náklady tvoří odměna za zastupování advokátem ve výši 2.500,- Kč za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast při odvolacím jednání) podle § 11 odst. 1 písm. g) a k) a § 9 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrada hotových výdajů po 300,- Kč za uvedené úkony podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., k tomu 21% DPH ve výši 1.176,- Kč, což je 6.776,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí dovolání **n e n í** přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 9. dubna 2015

JUDr. Pavel H o r ň á k, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení :
Lucie Gudeljová